

præsenterer paa Rigsdagen er blevet fremsat med stor Styrke, at Skatteprocenten for den paagældende Kommuneskat i adskillige Kommuner var saa høj, at den oversteg alt, hvad man kender i selv den højest beskattede Købstad, saa har jeg ikke længer haft nogen Anledning til at tvivle. Dernæst har man gjort gældende, at naar vi fik en Overførelse af Statsskatter til Kommunerne, som jo saavel Regeringen som Folketinget ere enige om, og naar vi fik gennemført den Beskatning af faste Ejendomme uden for Kommunerne, som nu er udelukket paa Grund af vedkommendes Ophold andetsteds, saa ville paa ganske naturlig, paa ganske selvfølgelig Maade de faste Ejendomsskatter ude i Kommunerne jo i en væsentlig Grad gaa ned og Formue- og Lejlighedsskat gaa forholdsvis op. Det var en Følge af den bestaaende Beskatningsordning, som jo gik ud paa, at ingen havde at svare Skat andetsteds end til sin Opholdskommune, at de faste Ejendomsskatter ude i Sognekommunerne nødvendigvis maatte blive saa høje, som de ere paa nærværende Tid, og saa snart der blev givet Lejlighed til at bringe Indtægterne af disse Objekter ind under den kommunale Beskatning, under den personlige Kommuneskat, saa vil naturligt den Tilbøjelighed, som man aabenbart længe har haft, fortsættes med stærkere Fart i Retning af en Nedsættelse af de faste Ejendomsskatter til Sognekommunerne, og deraf vil følge en tilsvarende Forhøjelse af de personlige Skatter. Dertil kommer nu, at der jo ikke skal regnes med Kommunens Skatteprocent, men at der efter Regeringens Forslag skal regnes med de paagældende Kommuners Skatteprocent med Tillæg af en Trediedel. Dersom altsaa en Mand bor i Kjøbenhavn og bliver gjort lykkelig med disse i Udsigt stillede 2 pCt., respektive 1½ pCt., Indtægtsskat, som Folketingets Forslag dels stipulerer, for de 2 pCt.s Vedkommende, og dels i Debatene har stillet i Udsigt, for de 1½ pCt.s Vedkommende, dersom altsaa han bor i Kjøbenhavn, hvor der er 3 pCt. — og jeg antager, at det ærede Medlem vil indrømme, at en Skatteprocent af 3 maa siges at være meget moderat i en Opholdskommune — saa skal denne Skatteprocent forhøjes med en Trediedel, hvilket bliver 4 pCt., og saa vil altsaa denne Kommune, for saa vidt vedkommende Ejendomsbesiddere eller næringsdrivendes Opholdskommune er Kjøbenhavn, faa Forskellen udbetalt med mellem 1½ pCt. og 4 foruden den Næringsadkomst, som vil være at betale,

for saa vidt han driver bunden Næring. Jeg tillader mig at tro, at et simpelt Regnestykke vil vise, at paa denne Maade vil den paagældende Næringskommune faa mere end efter det Forslag, det ærede Medlem fremførte som et Modstykke, nemlig Folketingets Forslag, som et særlig fordelagtigt over for Landkommunerne i Modsætning til Regeringsforslaget.

Maaske maatte det være mig tilladt ogsaa i den samme Sammenhæng at gøre opmærksom paa, at naar i sin Tid i Folketinget det Mindretalsforslag, som gik ud paa det samme, som Skattekommissionen nu har foreslaaet, blev forkastet der i 1894, var det med udtrykkelig Henviisning til, hvor ufordelagtigt det Forslag vilde være for Landkommunerne, eftersom disse altsaa i væsentligst Grad ere Opholdskommuner og i Henhold til Kommissionens og Folketingets Forslag ville blive berøvede ⅓ af deres Skat. Det er et Forslag, som er stillet og vedtaget af Folketinget, og om hvilket dets Ophavsmænd, den ærede Folketingsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) sammen med andre i 1871 — saa gammelt er nemlig Skattekommissionens Forslag — har erklæret, at han ikke vilde kendes ved det, at det vilde være til Skade for Landkommunerne, og at det vilde bevirke en Revolution for mange Kommuners Vedkommende, som han ikke vilde være med til og derfor selv stemte imod det. Naa, naar man nu altsaa fremsætter dette som saa særlig gunstigt for Sognekommunerne, vil man maaske dog yde mig den Retfærdighed, at jeg har haft nogen Grund til at tage Hensyn til saa mange Udtalelser, der ere fremkomne i den modsatte Retning af, hvad det ærede Medlem, med hvem jeg i Øjeblikket diskuterer denne Sag, fremførte, nemlig at det skulde være saa overordentlig gunstigt for de paagældende Sognekommuner i Modsætning til det Forslag, som jeg har den Ære at tale for i Dag, Regeringsforslaget, om hvilket jeg ved, at det aldrig vil kunne tage 1 Krone bort fra nogen Sognekommune, men kun vil kunne yde dem dels en Næringsafgift og sandsynligvis i mange Tilfælde et ikke ringe Beløb som Forskelsbeskatning. Jeg maa derfor gentage, at jeg ikke har haft nogen som helst Grund til at tro, at et Forslag som dette skulde være uigennemførligt af Hensyn til Landkommunernes Interesser, og at disse skulde være saa meget bedre tjente med det andet Forslag, da jeg er af den Overbevisning, at Forholdet i Virkeligheden er ganske mod-